

CORREGUDA MONTESINOS A LA PLAÇA DE LAS VENTAS

Un zíngar en la cort de Joan Carles I

Francis Montesinos ha presentat a la plaça de bous de Las Ventas, a Madrid, una versió particularíssima de «la España Caní», envoltat en voiles, tul i xantú.

Carles Gàmez

Ja ets uns gran xic! Com aquell títol del film de Coppola, Francis Montesinos va aconseguir la setmana passada fer realitat uns dels seus grans somnis: el Gran Espectacle de la Moda. Un espectacle que possiblement no es tornarà a repetir, però que, indubtablement, ha estat uns dels gran esdeveniments socials d'aquests darrers anys celebrats a l'Estat espanyol. Per primera vegada, la moda aconseguia el ressò popular d'un concert de roc o d'un espectacle esportiu, trencant amb el cercle reduït de la passarel·la i el saló de petit comité.

Francis Montesinos, l'*enfant terrible* de la moda espanyola, presentava la seua col·lecció d'estiu-85 a la plaça de bous de Las Ventas, en la capital del regne i «la movida», el passat vint-i-sis de setembre, dins d'una sèrie d'actes patrocinats pel Ministeri d'Indústria, destinats a impulsar la moda de tot l'estat.

Montesinos, ho vulguem o no, forma ja part del nostre recent diccionari sociològic. La seua botiga al carrer de Cavallers ha estat testimoni/termòmetre de les oscil·lacions del gust d'una part-segment de la joventut valenciana. Ha estat la cuina estilística on s'han ordit les línies externes de la modernitat local. Una gran part de la nostra burgesia-Gran via trepitjaria per primera volta el barri del Carme gràcies a la botiga de la Plaça de Sant Jaume.

Francis Montesinos (dalt) *Freelance*, toreros i *pret-a-porter*. Paola Dominguín.

JORDI VICENT

JORDI VICENT

Des de les camises americanes reciclades, les túniques de cotó-Índia-Eivissa, passant pel *Gay-power* estil, el *camp* i el *retro* sofisticat, fins als *guardapolvos* actuals, Montesinos ha vestit-desvestit, disfressat-transformat, el personal local, i més tard tot l'altre, al compàs dels canvis en l'estil i els gustos de més enllà dels Pirineus, però sempre dins d'un univers molt personal. Els seus postulats estètics han estat moltes voltes marcats per l'escàndol. Encara conservem en el record la sorpresa general de les forces vives i fàctiques de la nostra ciutat, durant la gala de la Unicef, quan aparegueren els seus models masculins amb els tradicionals saragüells com a amples faldes...

No ha estat mai Montesinos un dissenyador fàcilment classificable, més aviat al contrari, ha fet la sensació

d'anar sempre per lliure, com un francitador solitari disparant *in extremis*. Tampoc no ha estat un estilista del «bon gust», sempre ha tendit a eixir-se'n desmesuradament, amb un barroquisme fet punt-a-mà, a la falla de gases, *voiles* i tuls, l'organça biseixual, la mascletada de xarols i xantús. Possiblement per això, les «firts ladys» es resisteixen al «look Montesinos» i prefereixen dissenyadors més racionalistes i «bauhasians»; tanmateix, figures com la cantant Massiel i el mateix Miguel Bosé s'han convertit en vehicles per al seu *look*.

Amb la desfilada multitudinària de la plaça de bous de Las Ventas, Montesinos ha rebut la confirmació popular. Ara també el dissenyador és l'estrella, com el cantant d'òpera o el jugador de futbol. Montesinos ha aple-

JORDI VICENT

JORDI VICENT

gat un ampli espectre de la societat madrilenya, que igual pot pertànyer a un concert de Serrat, de Plácido Domingo o Radio Futura. Malgrat l'abundància de moda Montesinos entre el públic, la majoria no eren fidels seguidors a la seua estètica, sinó que hi havien arribat atrets pel factor publicitari, espectacular, «el més difícil encara», a l'espera del triple salt mortal, en un espai fins aleshores vedat a la moda: una plaça de bous.

Allí hi havia des de la néta del darrer dictador fins al senyor Cantero d'*Interviú*, fotògrafs, col·legues dissenyadors, artistes, cantants, escriptors, i una amplíssima ambaixada valenciana, formada per la «modernitat» local, fins i tot autoritats autonòmiques. I amb un cert retard i un cert descontrol inicial, que obligaria a demanar, micròfon a pèl, que apagaren les llums de la plaça, s'iniciava

l'espectacle, el Montesinos Circus, als acords, no cal dir-ho, d'un pas-doble taurí.

Tota la col·lecció apareixeria marcada sota el signe del «look hispànic», del «Made in Spain», d'una iconografia *cañí*. Només hi mancaren la Tuna i alguna companyia de natzarens per a completar el retaule ibèric. Montesinos, com el mestre Maragall, realitzava la seua Oda a Espanya, encara que de signe molt contrari a la del poeta barceloní. De l'Espanya de Prosper de Mérimée a la de Paloma Chamorro. Go-

Esquerra: «Look made in Spain. Dreta: «La València transatòmica», amb la companyia de Lindsay Kemp.

ya, Picasso i El Greco servien de títols per a les diferents col·leccions, encara que els seus toreros s'acostaven més al Hollywood *technicolor*, que a la tradició pictòrica espanyola. Un Julio Romero de Torres, sota els efectes de l'LSD.

Potser uns dels moments més brillants de tota la desfilada arribaria amb Lucía Dominguín, enmig del cós taurí, desfilant i omplint, ella sola, tota la plaça, envoltada per la música d'unes de les cançons populars arplegades per Federico García Lorca. La utilització de ventalls de totes les grandàries fou un *leit motiv* al llarg de tot l'espectacle, juntament amb d'altres elements de la idiosincràcia típicament *spain*.

Montesinos, a l'igual que certa «avantguarda modernista», ha descobert finalment les seues senyes d'identitat, com ell ha dit. De cara a la nostra incorporació en la CEE, la moda espanyola ha de tenir un pes específic, sense influències italianes o franceses. Com l'insigne orador i re-

tolador de carrers, don Federico García Sanchiz, Montesinos s'ha proposat «espanolear», exportar el «look spanish» com a divisa nacional, amb el suport de l'Espanya del canvi.

Aquesta col·lecció d'estiu-86 no fou una col·lecció estrictament innovadora, sinó més aviat un resum estilístic del seu opus més recent; dels seus eixos fonamentals en aquests darrers temps, llevat d'un grapat de nous dissenys. Allí hi havia el Montesinos terriblement *gipsy*, zíngar, gitano, carnalesc, colorista, bigarrat, desafiant, que obria la desfilada amb

un genet més prop d'Ascot que de Jerez, i que el tancaria als acords de l'hime eurovisiu; que transformava els millors *free-lance* mundials en planyideres mediterrànies o cor d'una tragèdia lorquiana; una València transatòmica esguitada de personatges de Walt Disney i torrentins post-AIDS.

Gràcies a la *troupe* de Lindsay Kemp, tota la desfilada va ser marcada per un ritme teatral, trepidant, enfolit, que acabaria per contagiar tot el personal desfilant, i superà l'handicap que suposava un espai d'aquestes dimensions. Finalment, Montesinos va fer la volta al rogle a muscles dels seus models i col·laboradors, amb un castell de focs artificials al cel, mentre s'encenia un *Made in Spain*; la néta del dictador mostrava un somriure de complicitat; era un detall gratificant, després d'hora i mitja de barbàrie mediterrània, de carnaval luxuriós, d'apocalipsi ibèrica. ¡Una altra Espanya si us plau! □